

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Górski SSO Tomasz Wysocki
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016 r.

sprawy **C. K.**

syna J. i B. z domu P.

urodzonego (...) w D.

oskarżonego z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 29 stycznia 2016 r. sygnatura akt II K 420/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i związane z nią rozstrzygnięcia oparte o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oraz w oparciu o art. 72 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. a także w oparciu o art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – zawarte w punktach IV, V i VI dyspozycji;

2. w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I dyspozycji, na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny określając wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

3. w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie II dyspozycji, na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 37a k.k. wymierza oskarżonemu 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny określając wysokości jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

4. na podstawie art. 85 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu karę łączną 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych;

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania w dniu 9 marca 2015 r. przyjmując, że odpowiada on 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny;

I. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w D. 619,92 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 198/16

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Dzierżoniowie wniósł akt oskarżenia przeciwko C. K. oskarżając go o to, że:

I. w dniu 9 marca 2015 r. w D. znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariuszy policji G.D.i K. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 15 września 2010 r. sygn. II K 793/10 za przestępstwo określone w art. 226 §1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 kwietnia 2010 r. do 7 kwietnia 2010 r. i od 18 października 2010r. do 17 kwietnia 2011 r., przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem

tj. o przestępstwo z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

II. w dniu 9 marca 2015 r. w D. woj. (...) naruszył nietykalność cielesną umundurowanych funkcjonariuszy Policji G. D.i K. S. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, odpychając ich rękoma oraz szarpiąc za mundur G.D., w celu zmuszenia funkcjonariuszy policji do zaniechania prawnej czynności służbowej zatrzymania jego osoby, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ramach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 15 września 2010 r. sygn. II K 793/10 za przestępstwo określone w art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 6 kwietnia 2010 r. do 7 kwietnia 2010 r. i od 18 października 2010 r. do 17 kwietnia 2011 r. przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem

tj. o przestępstwo z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk

Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2016 roku (sygnatura akt II K 420/15) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie

I. oskarżonego C. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przy czym zmieniono opis czynu w zakresie warunków powrotu do przestępstwa przyjmując, iż dopuścił się go będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 15 września 2010r. sygn. akt II K 793/10 za przestępstwa z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 224 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności, na karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 6 kwietnia 2010 r. do 7 kwietnia 2010 r. i od 18 października 2010 r. do 17 kwietnia 2011 r. tj. występku z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, iż czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w punkcie I części

dyspozytywnej wyroku, tj. występku z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk i za to na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 §1 i 2 kk i art. 70 §1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

V. na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk zobowiązał oskarżonego do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych G. D.i K. S. listem wysłanym na adres KPP D., w terminie miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

VI. na podstawie art. 63 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu jego zatrzymanie w dniu 9 marca 2015r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 369 złotych z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w toku postępowania przygotowawczego oraz kwotę 723,24 zł tytułem kosztów tej pomocy udzielonej w toku postępowania przed Sądem I instancji;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w tym od opłaty, wydatki poniesione w sprawie zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając:

błąd ustaleniach faktycznych Sądu polegający na uznaniu oskarżonego C. K., winnym zarzutów, mimo że nie pozwalał na to zebrany materiał dowodowy, zwłaszcza w zakresie wynikającym z wyjaśnień oskarżonego

a podnosząc wskazany zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie C. K. od stawianych mu zarzutów

wnosząc również, wobec faktu, iż obrona nie została opłacona ani w całości, ani w części o zasądzenie na rzecz Kancelarii obrońcy kosztów obrony przed Sądem II Instancji wg nom przepisanych

Sąd okręgowy zważył:

apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna, jednakże zainicjowana jej wniesieniem kontrola instancyjna wyroku doprowadziła do zmiany wydanego w sprawie rozstrzygnięcia w zakresie orzeczenia o karze.

Na uwzględnienie nie zasługiwał sformułowany w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który skarżący upatruje w uznaniu oskarżonego C. K. winnym zarzutów mimo, że – w ocenie skarżącego, nie pozwalał na to zebrany materiał dowodowy, zwłaszcza w zakresie wynikającym z wyjaśnień oskarżonego. Analiza akt sprawy a także lektura pisemnego uzasadnienia wyroku pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób staranny a zgromadzone dowody jak również ujawnione na rozprawie okoliczności poddał wnikliwej, rzeczowej i obiektywnej analizie a także ocenie spełniającej wymogi art. 7 kpk. W oparciu o dokonaną w sposób prawidłowy ocenę całości materiału dowodowego Sąd poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Kwestionując we wniesionym środku odwoławczym wydane w sprawie tej rozstrzygnięcie i poczynione ustalenia faktyczne autor apelacji nie przedstawił merytorycznych argumentów mogących te ustalenia podważyć, powierzchownie opisując oraz odnosząc się do wybranych okoliczności zaistniałego zdarzenia a także wyrażając zapatrywanie, iż zgromadzone dowody nie dawały podstaw do przypisania sprawstwa i winy oskarżonemu.

Nie budząc wątpliwości w sprawie niniejszej jest okoliczność, iż w dniu 9 maja 2015 roku umundurowani funkcjonariusze Policji asp. G.D.i st. post. K. S. pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym na terenie miasta D.. Wymienieni funkcjonariusze zauważyli na przystanku autobusowym oskarżonego, który spożywał alkohol w postaci piwa w puszcze i postanowili podjąć czynności służbowe w związku z zaistniałym wykroczeniem. Funkcjonariusze podeszli do C. K. i po przedstawieniu się imieniem i nazwiskiem a także po podaniu stopnia służbowego jak i jednostki Policji poprosili wówczas o okazanie dokumentu potwierdzającego tożsamość. W czasie tego zdarzenia oskarżony podał, iż nie posiada przy sobie dowodu osobistego i nie chciał podać funkcjonariuszom swoich danych osobowych, wówczas został pouczony o konsekwencjach prawnych związanych z odmową podania tych danych, wymieniony jednakże nie chciał podporządkować się poleceniom funkcjonariuszy Policji.

Rozpatrując wniesioną apelację i odnosząc się do przedstawionej argumentacji zauważyć należy, iż w trakcie podjętej interwencji – a co wynika z konsekwentnych i spójnych zeznań świadków G. D. oraz K. S. w których wymienieni w sposób zbieżny wskazywali tak na przyczynę podjętych czynności jak również przebiegu interwencji - oskarżony C. K. zaczął znieważać funkcjonariuszy słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe. Złożone przez wymienionych świadków zeznania Sąd Rejonowy wnikliwie i rzetelnie oraz obiektywnie rozważył i ocenił w sposób swobodny trafnie przyznając tym zeznaniom walor wiarygodności.

Poddając w wątpliwość wydane rozstrzygnięcie skarżący w przedstawionych w apelacji wywodach zauważając, iż cyt. „Interwencja jednak następuje – a C. K. wezwany jest do okazania dokumentu tożsamości. Oskarżony przyznaje, że dokumentu takiego nie posiada i nie chce podać personaliów, policja podejmuje wówczas stosowne działanie” czyniąc ponadto przy tym uwagi, iż „w tej kwestii istnieje jednak prosty dysonans – albowiem w dniu 19.01.2016r. Na rozprawie świadek G. D. -jasno przyznał, że uprzednio już 2 razy wcześniej C. K. zatrzymywał (potem go zwolniono bo nie było potrzeby – był znany)” wskazując na powyższe skarżący wyraża nadto pogląd, iż przyjęcie, że zatrzymanie było uzasadnione potrzebą identyfikacji osoby nie może się ostać. Rozpatrując przedstawione wywody, zwrócić w tym miejscu jednakże należy uwagę, iż C. K. został zatrzymany w związku ze znieważeniem funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, a czego zdaje się nie dostrzegać autor apelacji. Nadmienić przy tym również w tym miejscu należy, iż jak wynika ze zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego pełne dane personalne jak i adresowe osoby wobec której podjęta została interwencja w czasie zajścia – oskarżonego ustalone zostały dopiero w Komendzie. Z zeznań funkcjonariuszy Policji G. D. i K. S. jednoznacznie wynika, iż w trakcie podjętej interwencji oskarżony naruszył ich nietykalność cielesną, używając siły fizycznej wobec funkcjonariuszy Policji, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, odpychając rękoma G. D. oraz K. S., a także szarpiąc za mundur G.D. w celu zmuszenia policjantów do zaniechania prawnej czynności służbowej związanej z zatrzymaniem wymienionego, ponadto w drodze do Komendy Powiatowej Policji oskarżony nadal znieważał kierującego pojazdem służbowym K. S., brak jest natomiast podstaw do kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny złożonych przez wymienionych świadków zeznań i przyznania im waloru wiarygodności. Wyrażane w apelacji wątpliwości co do charakteru i intencji sformułowań wypowiedzianych przez wymienionego oskarżonego wobec funkcjonariusza Policji kierującego radiowozem w drodze do Komendy Powiatowej Policji nie sposób w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów za zasadne.

W związku z zaistniałymi w sprawie wątpliwościami co do poczytalności oskarżonego dopuszczono w postępowaniu przygotowawczym dowód z opinii sądowo - psychologicznej a także dowód z opinii sądowo – psychiatrycznej a dotyczących oskarżonego C. K.. W sporządzonej opinii sądowo – psychologicznej biegła psycholog J. O. stwierdziła, iż wskaźnik inteligencji ogólnej C. K. mieści się w granicach normy osobniczej – poniżej przeciętnej. Iloraz inteligencji słownej – 78, bezsłownej – 83, pełnej – 80. Osłabiona funkcja pamięci. Zmiany organiczne c.u.n. - wyraźnie zaznaczone. W wydanej natomiast w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej C. K. a sporządzonej przez biegłych lekarzy psychiatrów M. Ż. i W. I. opiniujący stwierdzili, iż C. K. w chwili czynu z powodu rozpoznanych zaburzeń otępiennych, miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania znaczenia zarzucanych mu czynów i pokierowania swoim postępowaniem – zachodzą warunki art. 31 §2 wskazując także, iż w aktualnym stanie psychicznym może brać udział w toczącym się postępowaniu oraz stosować przed sądem.

Przedstawione opinie są pełne, jasne i pozbawione sprzeczności spełniają wymagania określone w art. 200 kpk.

W sprawie tej kompleksowa ocena zgromadzonych dowodów prowadzi do wniosku, że Sąd Rejonowy nie czyniąc błędu w ustaleniach uznał, iż oskarżony C. K. dopuścił się popełnienia występku z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk oraz występku z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk, modyfikując odpowiednio opis czynów zarzucanych oskarżonemu w akcie oskarżenia w zakresie warunków powrotu do przestępstwa.

Mając na uwadze wszystkie ustalone okoliczności sprawy Sąd Okręgowy uznał za zasadne zmianę wydanego w sprawie rozstrzygnięcia w zakresie orzeczenia o karze. Wymierzone w zaskarżonym wyroku C. K. za przypisane mu czyny kary jawią się bowiem jako rażąco niewspółmiernie surowe, w niedostatecznym stopniu uwzględniają bowiem umniejszony stopień zawinienia oskarżonego jak również stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Zwrócić w tym miejscu należy uwagę, iż u oskarżonego C. K. rozpoznano organiczne zaburzenie osobowości z rozwijającym się zespołem otępiennym co ma znaczenie w ocenie poczytalności opiniowanego. Rozpoznane zaburzenia, jak wskazano w wydanej w sprawie opinii sądowo – psychiatrycznej są wynikiem uszkodzenia centralnego układu nerwowego, wśród czynników etiologicznych należy uwzględnić wpływ wieku. Skutkiem tego uszkodzenia jest pogłębiające się i osiągające aktualnie wymiar otępienia zaburzenie funkcjonowania poznawczego i społecznego badanego, przejawiające się znacznym spadkiem intelektu, osłabieniem funkcji pamięciowych, myślenia (z jego zubożeniem i zwolnieniem) zaburzeniami uwagi (zmniejszeniem przeczutności), a także zaburzoną zdolnością planowania, wnioskowania i oceny sytuacji. Nie bez znaczenia jest także, jak wskazali opiniujący występujące u opiniowanego obniżenie progu wyzwalania agresji, labilnością emocjonalną, przewagą sfery emocjonalno-popędowej nad intelektem, obniżony krytycyzm oraz zaburzoną zdolność przewidywania konsekwencji swojego postępowania, w tym konsekwencji wynikających z faktu upicia.

Z tych też względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie w ten sposób, że uchylono orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności i związane z nią rozstrzygnięcia oparte o art. 69§1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 §1 kk oraz w oparciu o art. 72 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk a także w oparciu o art. 63 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk zawarte w punktach IV, V i VI dyspozycji; w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie I dyspozycji, na podstawie art. 226§1 kk w zw. z art. 64§1 kk wymierzono oskarżonemu 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych; a w miejsce kary pozbawienia wolności wymierzonej w punkcie II dyspozycji, na podstawie art. 224 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk przy zastosowaniu art. 37a kk wymierzono oskarżonemu 20 (dwadzieścia) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych; zaś na podstawie art. 85 § 1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na 20 (dwadzieścia) złotych; na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny okres zatrzymania w dniu 9 marca 2015 r. przyjmując, że odpowiada on 2 (dwóm) dziennym stawkom grzywny; w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 ze zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 22 października 2015r. (Dz. U z 2015r. poz. 1801) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. z Kancelarii Adwokackiej w D. 619,92 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.